

פרשת ויחי

הקשר בין הפטרת 'ויחי' לבין הפרשה - הוא עמוק ביותר.
בפרשתנו קוראים אנו את הפסוק: "ויקברו ימי ישראל למות" (מ"ז, כ"ט).
סוף ימיו ומיתתו של בחיר האבות - אשר התהלכו לפני האלוקים.

ההפטרה מתחילה במילים: "ויקברו ימי דוד למות" (מלכים א', ב'/א').
סיפור מות דויד – משיח אלוקי יעקב.

זה וגם זה מצווים לבניהם לפני מותם.
יעקב מצווה לשנים עשר בניו - אבות שבטי ישראל.
דויד מצווה לבנו שלמה - אחד מבניו הרבים.
שניהם בצוואתם מורישים לבניהם משהו.
יעקב מוריש לבניו את ברכת אבותיו.. שהיא הברית הגדולה הכרותה בין האבות לבין ה'.
דויד מעביר לבנו שלמה את המלוכה שגם היא נחשבת לברית.. שתהא נחלת ביתו אחריו.

(מתוך ספרו של ישעיהו לייבוויץ' - 'שבע שנים של שיחות על פרשת השבוע')

פרשת השבוע: יצחק שלומי

שבת פרשת ויחי		ימי החול	
הדלקת נרות	16:26	זמן תפילין / טלית	05:48←05:46
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית לימוד מדור לדור (במקביל)		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
		שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית א'	06:45	סוף זמן ק"ש	09:15←09:13
שחרית ב'	08:30	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה 12:30, 13:30	16:26	מנחה וערבית	16:35
מנחה (בני-עקיבא)	14:00	שקיעה	16:52←16:47
צאת השבת	17:24	ערבית	20:10

שבת
שלום

יוסף במצרים – *fein אהיה או fe'it בובה?*

יוסף מפענח את חלומותיו של פרעה וזוכה ממנו בשל כך למינוי מהחלומות: **"אתה תהיה על-ביתי, ועל-פיד יושק כל-עמי"**, ומוסיף לקינוח: **"רק הכסא אגדל ממך"** (מ"א, מ').

לכאורה, פרעה מעריך מאד את חוכמתו של יוסף וממנה אותו מיד למנכ"ל מצרים. בארבע-עשרה השנים הבאות, בהן על פי החלומות שובע מתחלף ברעב - למצרים דרוש שלטון חזק, יציב ותקיף. יוסף הצעיר וחסר כל ניסיון ביצועי הוא ההימור של פרעה.

נשאלת השאלה: מה ראה מנהיג האימפריה העצומה, שהיה מוקף בשרים ופקידים עתירי ניסיון, לבחור דווקא ביוסף כאיש הביצוע? מדוע 'איש החלומות' שהסתבך עד כה כמעט בכל דבר אפשרי, הופך למציל מצרים מטעמו של פרעה? כל זאת רק מפני שפתר את החלום לשביעות רצונו?

ובכן, ההימור של פרעה הוא לא ממש מסוכן ויוסף הגיע לו ממש בזמן: תחילה הוא ממנה את יוסף בהצגה ראווותנית מרשימה ומעביר לו את הסמכויות מול כל הנוכחים: **"וילבש אתו בגדי-שש, וישם רבד הזהב על-צוארו. וירכב אתו במרכבת המשנה אשר-לו ויקראו לפניו, אברך"**. (מ"ב מ"ג).

כשנגמרים הטקסים, פרעה מגדל את יוסף כרצונו, מעניק לו שם חדש ומחתן אותו עם אשה מטעמו. הצעיר הכריזמטי שיצא לא מזמן מבית האסורים הוא מושל מושלם מבחינתו של פרעה - נקי לגמרי מקשרים פוליטיים ומחויב רק לו לצייתנות מלאה בעתיד. את העבודה ה'לא נעימה' מול העם יוסף יבצע בעבור אדונו על הצד הטוב ביותר.

יוסף צובר בהצלחה את התבואה בשנות השובע תחת עינו הפקוחה של פרעה ("רק הכסא אגדל ממך"). בעיקר הוא צובר מעמד וניסיון מול העם לקראת השנים הקשות שבדרך.

כשמגיעות שנות הרעב, יוסף פורע את חובו לפרעה עד לפרוטה האחרונה – הוא 'מלכלך' למענו את הידיים ומתעמת עם העם הרעב על כל גרגר תבואה. פרעה מצדו מפיל את ה'תיק' על יוסף: **"ותרעב כל-ארץ מצרים, ויצעק העם אל-פרעה ללחם; ויאמר פרעה לכל-מצרים לכו אל-יוסף, אשר-יאמר לכם תעשו"** (נ"ה).

כיאה למשטר טוטליטארי, יוסף, המושל בעם ביד רמה, הוא בעצם 'שליט בובה' מטעמו של פרעה עד ליומו האחרון. על כך ניתן ללמוד בפרשתנו – ויחי:

יוסף מתחנן אל בית פרעה שיתירו לו לעלות לקבור את אביו בארץ כנען: **"ויזבד יוסף, אל-בית פרעה לאמר: אם-נא מצאתי חן, בעיניכם--דברו-נא, באזני פרעה לאמר אבי השביעני לאמר, הנה אנכי מת--בקברי אשר פריתי לי בארץ כנען, שמה תקברני"** (נ', ד' ה')

יוסף ה'כול יכול', נמצא תחת פיקוחו ההדוק של פרעה. הוא מבקש ממנו 'אישור יציאה מהארץ' וליתר ביטחון מרגיע אותו שאין לו מה לחפש מחוץ למצרים: **"ועתה, אעלה-נא ואקברה את-אבי--ואשובה"** (ה').

(תודה לזאב קינן על ההכוונה)

צ' אסתר ואפסלפס זיוון ז"ל

במסגרת "יד לראשונים"

אסתר נשאה במספר תפקידים משמעותיים בשנות חייה בסעד, אבל ברצוני להתעכב במיוחד על אחד מהם: מחסנאית בגדים. לכאורה, למי שלא הכיר במה מדובר – זה נשמע כמשהו טכני, אך למעשה היה זה תפקיד חברתי מרכזי במלוא מובן המילה. לצורך ההסבר, נדרש אני להיכנס לפרק היסטורי של ההווי הקיבוצי בשנים הראשונות של הקיבוץ, כשאחד העקרונות המרכזיים בו – היה השוויון ברכוש והאיסור על החזקת רכוש פרטי.

בטוחני שהקוראים הצעירים יתקשו להאמין במה שייכתב בשורות הבאות. חברי סעד, כמו חברי הקיבוצים בכלל, קיבלו על עצמם לבטל כל זיקה לרכוש – במובנו הכולל ביותר. כך למשל, הנוהג של השוויון בביגוד. באופן מעשי, חבר (ובמיוחד חברה) שקיבל/ה כמתנה בגד כלשהו, נדרש להביאו בפני מחסנאית הבגדים. – שבסמכותה להחליט אם הבגד יועבר לרשות הכלל, או יאושר למקבל להשאירו ברשותו – בהתנייה שבחלוקה הבאה של ביגוד (על פי הנורמה) לא יקבל החבר בגד חדש.... לעומת זה, הנה לפניכם תקנה חיובית: היות ולפי הנוהג היה לכל חבר חולצה לבנה אחת לשבת, דאגה מחסנאית הבגדים לעבור בימי שישי על כל התאים במחסן – ואם לחבר כלשהו לא חזרה החולצה הלבנה מן הכביסה, דאגה היא להכניס לתאו חולצה לבנה (מתאימה למידותיו) מן המחסן הכללי. עכשיו מובן לקוראים מדוע כתבתי לעיל שהיה זה תפקיד חברתי משמעותי, שאסתר מילאה במשך שנים אחדות בהצלחה.

כאשר נכנסתי לעבוד בהנהלת החשבונות, לפני כארבעים שנה, אסתר כבר היתה התמחירנית. עבור מי שאינו בקי ברזי החשבונאות, אסביר במילים מספר מהו תמחיר ומה חשיבותו. הנהלת החשבונות מתנהלת על פי התקנות והחוקים הנקבעים בידי השלטונות. לדידם, אין חשיבות לפרט בענף המטע למשל – מה היו ההוצאות וההכנסות של כל זן או חלקה. אבל לנו חשוב לדעת אם השזיפים שבמטע היו רווחיים או לא. לצורך זה אנו מקיימים בקרה חשבונאית על כל חלקה בנפרד. זו מטרת התמחיר. בהמשך הדרך מילאה אסתר תפקידים נוספים, זכורה לי במיוחד התקופה של הקמת הכלבו והתבססותו, המעבר מן ה"מרכולית", שסיפקה מצרכים כמו פירות וירקות ללא תשלום – ל"כלבו" מאוחד. אסתר מילאה תפקיד מרכזי בתחום הזה.

את אבשלום הכרתי הרבה לפני שהגעתי לסעד. הוא היה כמעט שכני, כלומר – גרנו באותו רחוב בפתח תקוה, אבל משפחת זליגמן (שמו המקורי) גרה מצידו השני של הכביש הצר... אבשלום היה מבוגר ממני במספר שנים, אבל ידעתי שהוא בוגר "בני עקיבא" ומתעתד להיות קיבוצניק. איך ידעתי זאת מבלי להחליף מילה עימו? – על פי הכובע... אנא, אל תצחקו, זו אינה בדיחה! בימים ההם, לא היה נהוג ללכת ברחוב בכיפה, (גם שנים אחר כך, בשנת תשי"ב, כשהייתי קומונר בפתח תקוה ושימשתי כממלא מקום למורה בביה"ס "נצח ישראל", העירו לי המורים הוותיקים שלא מקובל לילך ברחוב בכיפה...). מה עשו נערים דתיים, כאשר מאסו בכובע ה"בארט" שהיה מתאים רק לילדים? הרוב, לצערנו, פתרו את הבעיה בהורדת כיסוי הראש... האחרים – נאלצו לחבוש מגבעות, אם נשארו דתיים ועירוניים. או "קסקט" צרפתי מקובל, כלומר שהמצחיה מחוברת בכפתור לגוף הכובע. המעטים שהחליטו, או שקלו, להצטרף לקיבוץ – דאגו לפרוס את הכפתור בקסקט ולחבשו שמוט, ורצוי באלכסון אופנתי... כאשר אבשלום נעלם מן הנוף ברחובנו, שאלתי היכן הוא. נעניתי ש"יצא להגשמה" – זה היה הביטוי המקובל למי שחבר לקיבוץ – בקבוצת "עלומים".

בקיץ תשי"ב חזרתי לסעד, ובשנה הראשונה עבדתי בגן ירק, זה היה שמו של הענף שכיום קרוי גדי"ש. אגב, המילה ירק בוטאה בשני סגולים ולא בשני קמצים, אבל לא היה מי שיתקן שגיאות דקדוקיות... אבשלום היה מנהל הענף. הכינוי מנהל הוחלף במשך השנים מספר פעמים. זכורני, שהוותיקים (ובמיוחד הוותיקות) נהגו לכנותם

"בעלי ענפים" – זכר לימי "עלומים" בהרצליה, כדי להבדיל בין אלו שזכו לעבודה קבועה לבין ה"פקקים"... יותר מאוחר, כאשר הכינוי "מנהל" לא נראה הולם מציאות "שוויונית", נקראו האחראים לענף: מרכז – ובהמשך אף שמענו על "רכז" המשק. בימינו בחרו חלק מן המרכזים בכינוי "מנכ"ל", או מנכל ללא מרכאות, כיאות לארחות הזמן. כך שאפשר באמצעות הכובע (בעבר) או התואר (כיום) לדעת מי העומד לפניך...

כיאות למנהל ענף, היה לו (כבר אז...) רכב צמוד. המדובר בכרכרה קטנה, המובלת על ידי אחת משלוש הפרדות שהיו באורווה. הפרדה השניה שימשה בעיקר את ה...חצרן, שאחד מתפקידיו היה לאסוף את הכביסה המלוכלכת מבתי הילדים בבוקר ולחלק בגדים נקיים לשם אחרי הצהריים. בשנים שכבר היו מספר טרקטורים – היתה מעין תורנות שארגן סדרן הטרקטורים מיכאל המל ז"ל, בין הענפים למטרה זו לטרקטור חוברה עגלה, שנבנתה במיוחד למטרה זו. היו בה שלוש קומות, כשהתחתית מיועדת לכביסה המלוכלכת, האמצעית לנקיה והעליונה – אם יחסר מקום באחת הקומות. הפרדה השלישית, בשנים הראשונות של הענף, נרתמה לקלטרת, משדדה וכד' והיתה חלק מצוות גן הירק.

אבשלום היה מגיע לכל אחת מן הקבוצות שעבדו בשטח (אם היו יותר מאחת) ודבר ראשון היה מצטרף לעבודה, לוקח שורה, או ערוגה, ומתחיל לדלל או לעשב, כלומר לתלוש עשבים שוטים. אחרי זמן מה, היה בוחן את שטח החלקה, כדי לבדוק את מצבה. לעיתים היה מגלה קטע שנראה צמא – אולי היה ליקוי בהשקייה. במיוחד היה נוהג לבדוק את הצמחים, שמא נפגעו ע"י מזיקים או מחלות. נושא זה היה קרוב לליבו, והתמחה בו במשך השנים עד לדרגה מקצועית ממש – ללא לימודים במוסדות ההשכלה. כך, כאשר אחרי שנים ארוכות בריכוז הענף, התמקד בנושא זה ועסק בו – הן בסעד והן לתקופה מסויימת באזור. היה זה אופייני לחלק ניכר מוותיקי סעד, שרכשו ידע מקצועי עמוק מן העבודה רבת השנים בשטח. גם כיום יש בינינו חברים בגיל מעל כשישים (אבל לא קשישים...), הממשיכים בעבודתם בענפים ורוכשים נסיון יקר ערך – סגולה שסעד נתברכה בה.

מכיוון שהזכרתי את הרכב הצמוד של אבשלום, נזכר אני בתפקיד נוסף שבוצע בעזרת רכב זה. לצורך זה, ניפרד למספר שורות מן הנושא העיקרי – ונסקור פיסת הווי מן העבר. בימים ההם, סעד זכתה למספרה מקומית, בזכות אביו של מרדכי (גרט) גולדפדן ז"ל, שכולם הכירוהו בשם "אבא גרט". כנהוג אז, הורי חברים שגרו בקיבוץ, השתתפו ככל יכולתם בעבודה – חצי יום בדרך כלל. אבא גרט נהג לתלות בערב בחדר האוכל רשימה ובה מקום לחמישה חברים המעוניינים להסתפר – החל בשעה תשע עד 11, מחצית שעה לכל נרשם. כבעל מזג "יקי", דרש מכל אחד להגיע בדיוק בזמן, ואוי למי שאחר... כאן אנו חוזרים לאבשלום. אם נרשמת להסתפר, היה עליך להודיע לאבשלום בשבע בבוקר, עם היציאה לשטח, מתי התור שלך. "חשמק" = הכינוי של אבשלום מימי הרצליה – נהג להגיע בזכות הפרדה האיטית לשטח – כרבע שעה לפני המועד, והמסתפר התורני זכה לנהוג ברכב הצמוד הביתה. תקנה חמורה היתה, שאסרה על שני עובדי הענף להירשם לתספורת בזה אחר זה, כדי לאפשר לכל אחד להגיע בזמן. חשמק היה ממלא את מקומו של הנוסע בעת היעדרותו. כיום, במבט לאחור, מתגבש חשד לליבי, שלפעמים נרשמנו להסתפרות – גם לפני הצורך המובהק בכך – כדי להנות מהפסקה נחמדה בעבודה בשמש היוקדת...

בשנים ההן, ההוויה המשקית השיקה לעיתים לחוויה החברתית, הן בצוותי העבודה והן בחיי התרבות של הקבוצה. בוודאי זכור לרבים מן הוותיקים טקס חילול הכרם הראשון, שהיה ארוע בעל משמעות לכל הציבור, מטף ועד זקן (שעוד לא היו...). פחות זכורה, אני מניח, תחרות בהעברת קווי אלומיניום להשקייה, שארגן יהודה שלמון, שהיה ראש וראשון לשרי המשקים. בסופי שנה חקלאית, נהגנו לחגוג ברוב עם את "חג היבול", בארגונים של הענפים החקלאיים והביתיים. בראש התהלוכה הציבו לעיתים טרקטור, שאחד מאופניו הפך להיות רבוע, וכך ידידה לו לקול צהלת הילדים. אחת מתכניות התרבות בחדר האוכל, עסקה בסיכום השנה בגן הירק.

אבשלום הכין חידון, שלעובדי הענף היה אסור לענות עליו. זכורה לי אחת השאלות: "שפע ברזל בתוכו – ונפט אינו משמידו". מקווה אני ש"חשמק" לא יכעס עלי, אם אגלה כיום את התשובה המלאה לחידה: הגזר... בעניין הנפט חשוב להסביר, שבשנים ההן, בהעדר חמרי ריסוס ברירניים להשמדת עשבייה, השתמשנו בנפט פשוט בחלקות הגזר, כי למרבה הפלא – נפט אינו משמידו...

אבשלום היה איש שיחה מעניין. בהפסקות שוחחנו על נושאים רבים מענייני דיומא – ובמיוחד מתחום הפוליטיקה ויותר מכך בנושאי הספורט, שהיו חביבים עליו וגילה בהם בקיאות מופלגת. בשנים האחרונות, כשהציאה לשדה קשתה עליו, עבד במזכירות הטכנית – ובוודאי זוכרים כולם את כתב ידו המעוגל והברור.

יהא זכרם של אסתר ואבשלום ברוך. יום הזיכרון של אבשלום יחול ביום ראשון הקרוב, י"ג בטבת.

חנן אלון

כָּבֹד חֹרֶף בָּכַל
מַעֲוֹן
מִן יַעֲרָפֶל
סָרִיס בּוֹקְעוֹת בְּחוֹלְשָׁה
מִתּוֹךְ הָאֲפֹרִיִם
וְהַיִּלְנוֹת מְרוֹטֵי רוּחַ
וְשִׁאֲבֵי אֶצְבָּן
רָטוֹב
וּבְרָגְלֵי זֶה כָּבֹד שׁוֹכֶנֶת צִנֹּה
וְהִקְבֵּל מִתַּמָּר כְּעֶשֶׂן
בְּפִעַם שֶׁל חֹרֶף

רַק עַל הַפִּרְקָע עֲדִין חֲגֵה שֶׁל צֶהֱבִי
אֶצְבָּן דִּרְכֵי מִסְתַּלֵּסֵל בְּעֵדֵינָה
עַם כָּל מִשָּׁב
מִרְקָד לְמִוֵּל פּוֹחֲדֵי קֶשׁ
הַמִּשְׁתַּוְּלֵל פָּרוּעַ שְׁלֹחַ רוּחַ
כְּתִמִּי פִיחַ מִתַּעֲבָשִׁים לְהַמְשִׁיךְ
לְבָבוֹת לְהִטִּי שְׂרִפּוֹת קִיץ
בְּאֹרֵי שְׁחֹר וְרִמָּץ לְבָנִי
וּבְפִאֵת הַחֲלָקוֹת רוֹבֵץ לֹא הֶעֱשָׂב
יָצַשׁ וְחֵרוֹךְ
מִחֲפָה לְיָמִים יְרוּקִים יוֹתֵר

הנצ'ה

1986

מהנצחה בצנף האלון

קייטרינג - שלוחת הקייטרינג היא כמובן זו, שחלים בה השינויים הרבים ביותר בענף המזון. לפני כחודש קיבלנו ממילגם, החברה שמנהלת את נושא ההזנה עבור המשרדים הממשלתיים, עוד 1,200 מנות ליום עבור בתי ספר וגנים בקריית גת, בסה"כ אנו מספקים כיום 9,000 מנות ביום. התוספת הזו מאד חשובה ותורמת, אך גם מביאה אותנו לקצה גבול היכולת של הקייטרינג לאספקה יומית.

על מנת להמשיך לאורך זמן בהיקף השיווק היומי של 9,000 מנות ליום, התחייבנו לעמוד בדרישות משרד הבריאות, לבניית מקרר נוסף, לקליטת המנות המוכנות ממכונות האריזה. ובכוונתנו לבנות את המקרר הנוסף, בשטח "מטבח הקצה" שמשרת את החברים, בעת שאלו עורכים אירועים בשטח חדר האוכל בסעד.

על מנת שלא להשאיר את החברים ללא מטבח קצה, בכוונתנו להעביר מטבח זה למלתחה המערבית, שליד חדר האנטנה המרכזית (ומכונת ההסרטה שפעלה לפני כמה עשורים) ובנוסף לכך, בכוונתנו לבנות שירותים נוספים (כולל שירותים לנכים) בחדר האנטנה שכבר אינו בשימוש היום.

לאחרונה רכשנו לקייטרינג מכונת אריזה חדשה ונוספת, תוך כדי שאנחנו משנים את שיטת הבישול והאריזה של החמגשיות, המסופקות ביום למחרת. המכונה הנוספת מגדילה את היכולת וההספק היומי וגם גורמת לכך שבעת תקלה חלילה במכונה אחת, לא נשאר קרחים לחלוטין.

צוות העובדים גדל כמובן גם הוא בהתאם לתפוקה, וכל העובדים נדרשים להקפדה בלתי מתפשרת, על כלל הנהלים שעליהם אנחנו מחויבים, בכדי לשמור על "ביטחון המזון" המוגש לילדי ישראל באשר הם.

מובן מאליו שההתפתחות של הענף הזה, מבטאת הערכה בלתי מסויגת של הממונים במילגם, לאיכות הקייטרינג בסעד, וכפי שכבר היה בעבר, אנחנו מוכרים כקייטרינג האיכותי ביותר בדרום הארץ.

חדר אוכל - החלטנו יחד עם הקייטרינג שאת מכירת ארוחת הצהרים בימי שישי, נבצע כחלק מהמערך של שוק שישי, ובאותו המחיר שהיה (אצל יעקב) אבל על פי משקל, ולא לפי מנה. הסדר זה יחל ביום שישי י"ח בטבת (5/1/18).

ארוחת הבוקר – הדיונים בדבר החלופות לארוחת הבוקר הנוכחית טרם הסתיימו ואושרו, ורק לאחר שתתגבש החלטה נוכל להיערך לכך לקראת תקציב 2018.

כל בו : בסוף החודש תתבצע ספירת מלאי ידנית, אי לכך נאלץ לסגור את הכל בו ביום ראשון 31/12/17 עד סוף ספירת המלאי ובסיומה נודיע בקהילה-נט על פתיחתו המחודשת. חלק מרווחי הכלבו הועברו להשקעות, בדמות רכישת 2 מקררים גדולים לשמירת הטירות של הירקות והפירות, מה שמייתר את הצורך לפנות בכל יום את הירקות והפירות למקרר אחר. לקראת השנה הבאה אנו מתכננים לשפר ולהחליף את כלל התאורה באולם הכלבו.

מחלבה : יצחק שהם עובד במחלבה ומספק את עיקר תוצרתו לכל בו. ואנחנו שוקדים על מבנה ארגוני שיאפשר למחלבה לעבור ולהיות סוג של יזמות שנסכם עליה בקרוב.

המחברות של אלי

אלישבע רייז הלכה לעולמה בגיל שמונים ושתיים. אחרי מותה, מפנים ילדיה את ביתה, ומוצאים שם את יומניה. את היומנים היא כתבה בסתר לכל אחד משבעת ילדיה, ובהם היא תיעדה את חייהם במשך 57 שנים, מיום הולדתם ועד יום מותה. זה היה מפעל חייה. ערב ערב ישבה בביתה בקיבוץ עין צורים וכתבה לילדיה, אותם מעולם לא חיבקה או נישקה. עתה הם פותחים את היומנים בפעם הראשונה וקוראים את תיעוד חייהם. בעקבות האוצר שהשאירה הם יוצאים למסע מרגש וכואב, בו ילמדו על ילדות, אימהות והורות.

לאחר הקרנת הסרט יתקיים דיון עם הבמאי גולן רייז, נכדה של אלישבע.

יום רביעי ט"ז בטבת 3.1.18 בשעה 20:45 (נתחיל בדיוק בזמן!) בחד"א ימין

הסרט המחברות של אליש מוקרן בסנימטקים בכל רחבי הארץ בימים אלו. הצפייה בסרט לא קלה ומעוררת מחשבות ורגשות עמוקים.

לאור הפניות הרבות מהציבור ובעיקר מהמשפחות צעירות שטרם צפו בסרט, הזמנו את גולן רייז במאי הסרט להקרנה ושיחה אצלנו.

מומלץ מאוד להגיע לצפות בסרט. אלו שכבר צפו מוזמנים לשיחה עם גולן שתתקיים לאחר הסרט.

תזכורת לקראת פורים:

כבר נרשמם לשיר השכונתי שלכם למופע פורים?? אנו מזכירים כי במופע פורים הקרוב, כל שכונה/אזור מבצעים שיר מתוך ההצגה.

העבודה עם להב תימור וההקלטות עם רועי גולן. החזרות מחייבות והכיף מובטח! אם אתם מעוניינים לעצור את המירוץ לשעה קלה בשבוע ולהשתתף על הבמה/בהקלטות ובגיבוש שכונתי, פנו עוד היום לאחראי האזור שלכם והירשמו!

החלוקה לפי שכונות:

* שיכונים י-יא - **שרה פולק**.

* הבתים שבתחום בין מקלט קרמיקה ועד בוקי, מלמעלה ועד למטה- **חגית רפל**.

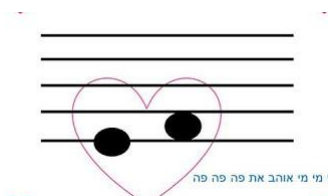
* כל הבתים שמעל בית הכנסת, כביש הפעוטונים ועד השער הישן- **אפרת ביליה**.

* קראוילות בית שקמה ומוסך+"סעד תחתית"- **מיכל אפרתי**.

* שכונת שקד- **טלי שולץ**.

מהרו להירשם, תכף מתחילים!

ועדת תרבות

"המקרה המוזר של הכלב בשעת... בוקר"

הכותרת היא אולי פרפרזה על שם ספרו המעולה של הסופר מרק האדון, אבל המקרה עצמו כלל אינו פרפרזה.. אשתף אתכם בסיפור מוזר וכואב.

מצאתם עצמכם פעם בתחושה שמישהו מתנכל לדבר היקר לכם? זו תחושה לא פשוטה. עמיחי בננו, אוהב חיות כידוע. וכבר כשנתיים מחזיק את כלבו האהוב, מרלי. בשנה האחרונה, במהלך שעות היום, שלוש פעמים חתך מן-דהוא את גדר המכלאה ליד ביתנו ושחרר את הכלב, שלא הרחיק לכת אלא נשאר בדרך כלל צמוד לבית. כל ניחושינו לעלות על החותך עלו בתוהו.

לפני מספר חודשים, העביר עמיחי את כלבו, לחדר בו הוא מתגורר בבית יוצאי צבא, שם מבלה הכלב את חלק משעות היום. מידי פעם נלקח לטיול. כלב רגוע ושליו, אשר לא מזיק לאיש. שקט מאד. ("מה, היה פה כלב?" שאל אחד הסטודנטים הגר בסמיכות לחדר כבר כמה חודשים, ולא העלה על דעתו כלל שהכלב שם..)

ביום חמישי, בשבוע שעבר, אחרי טיול בוקר, השאיר עמיחי את הכלב בחדר הנעול, כהרגלו, ונסע עם אמו לתל-אביב.

"השעה הייתה 09:15" ספרה אחת הסטודנטיות בבניין, "שמעתי לפתע יללות ונביחות, ושריטות. קולות שבירה, ואחר כך שקט, וצעדים של מישהו שיוצא מן הבניין".

כשעמיחי חזר אחר הצהריים, גילה לתדהמתו שתריסי הדלת שבורים, הרשת שבדלת בחלקה קרועה, בחלקה חתוכה, והכלב איננו. עברו מספר שעות, ועדיין הכלב איננו. עברו מספר ימים, עבר שבוע, ואין זכר לכלב. התמיהות הלכו וגברו. ברור שהכלב נלקח, שאם לא כן היה חוזר בתוך זמן קצר מאד, כהרגלו.

והשאלות מתרוצצות-מי הלוקח/גנב? למה? מי בכלל ידע שיש שם כלב? האם זה אותו פורץ הגדרות הקודם? למה שמישהו יעשה זאת לעמיחי? קצת מוזר וקצת מפחיד...

אמנם הוזמנה משטרה, והוגשה תלונה, אבל אין בכוחה להקהות את הכאב של עמיחי ושל כולנו, ואין בה כדי לפתור את התעלומה המוזרה.

אכן, כמו שאמרנו- המקרה המוזר של הכלב... ואולי המוזר כאן הוא לא המקרה של הכלב, אלא האדם חסר המוסר, וחסר הלב?

עפר life

ליהודית אפשטיין מזל טוב להולדת הנין

נכד לאילנה ואיצק אפשטיין, בן לפדות ולאהרן ברוכי

איחולים לאמהות ולנחת

על החלפת לוח החשמל ראשי

כעת, כשאפשר לברך על המוגמר, אנסה להסביר את תהליך החלפת הלוח הראשי במרכזית החשמל ליד המסגרייה (מסתתר מאחורי הקיר המצויר מול המתפרות)

לוח החשמל הראשי הישן היה בן מעל 45 שנה והיה חשש שיקרוס יום אחד. לכן, כבר לפני כשש שנים יזמתי, באישורו של חלופ, את תכנון החלפת הלוח. לצורך כך הוזמן מהנדס חשמל שיתכנן ויתמחר את ההחלפה. הערכת המהנדס הייתה שעלות החלפת הלוח תעלה מאות אלפי שקלים. כמו כן היה ברור לו שלצורך ההחלפה תידרש הפסקת חשמל כללית של כל צרכני הלוח, למשך לפחות 48 שעות. מסיבות אלה עיכבנו את ביצוע הפרויקט.

במסגרת פרויקט ה"גנרציה" של משרד הביטחון, כהפקת לקחים מ"צוק איתן", התאפשרה החלפת הלוח. במשך השנתיים האחרונות תכננתי יחד עם מהנדס החשמל שלנו, ירח לוי, את הלוח החדש ואת תהליך ביצוע ההחלפה. המטרה שעמדה לנגד עיני הייתה לקצר את משך הפסקות החשמל, עד כמה שניתן, במהלך החלפת הלוח.

לשם כך, בנוסף לשנאי הישן המוצב על העמוד (של שטקר) ושיסיפק חשמל מאז הקמת הקיבוץ ללוח הישן, הוצב שנאי נוסף בחצר השנאים הצמודה למבנה, וחובר ללוח החשמל החדש. השנאים ניזונו משני מקורות חשמל שונים. בשלב זה העברנו מהלוח הישן ללוח החדש את הצרכנים השונים, כל צרכן בנפרד. טכניקה זו אפשרה למזער את הפסקות החשמל. ההפסקות נמשכו בין חצי שעה לשעתיים וחצי בלבד.

העבודה נמשכה יומיים ארוכים של עבודה מאומצת. את העבודה ביצע צוות מיומן בחסות החטיבה להתיישבות ומשרד הביטחון. בסיום העבודה נותק סופית החשמל לשנאי הישן, ופורק והוצא הלוח הישן מתוך המבנה. מבצע מורכב ויקר בסדר גודל כזה עבר כמעט ללא תקלות. מבצע זה מאפשר ומשדרג את אופק הפיתוח העתידי של הקיבוץ. אני רואה במבצע זה את אחת מגולות הכותרת של חשמליית סעד.

בתקופה הקרובה נוריד את השנאי הישן מהעמוד, ונכניס אותו לחצר השנאים. העמוד של שטקר יפורק אחר כבוד. התעלות הפתוחות יכוסו והשטח המקיף את המבנה יועבר לרשות הנוי ואתי קימלמן לפיתוח סביבתי. תודה על ההתחשבות ושיתוף הפעולה.

ועל ביטוח מכשירי החשמל הביתיים: בימים הקרובים יופצו בקהילנט ובתיבות הדואר טפסי הביטוח השנתי למכשירי החשמל. נא למלא אותם בהקדם האפשרי עדיף באינטרנט. את טפסי הנייר למלא ולשמור בבית, לתזכורת מה הם המכשירים שמבוטחים.

בנייה ברזלי

אלהא ואלדובי אינגרד – מלף טוב ליהודת הבן

לרחל'נקה אינגרד, לאאולה ולליפא אהרונ'י ולכל המשפחה

איחולים למנוחות ולאושר

סיכום יריד הצדקה le חנוכה

ביום חמישי, נר שלישי בחנוכה, התקיים יריד הצדקה המסורתי שמארגן כולו ע"י ילדי וצוות החינוך. השנה, החלטנו להקדיש את הכסף ל"חסד אמת". כפי שיכולתם לראות השקענו גם בהכרות מחודשת והעלאת המודעות לפעילות השוטפת של חסד אמת.

שבט הרא"ה הקים דוכן מקסים שמסביר מהו חסד אמת, מספר על אמת יקותיאל ז"ל וכן מזמין את הציבור להיות שותף בדרכים שונות כגון: תרומה, הוראת קבע, הצטרפות למאגר נהגי החלוקה ועוד. בנוסף, נציגים מהשבט עברו בבתי הכוללים וסיפרו לילדים על פעילות "חסד אמת" ע"מ לחבר אותם ליעד התרומה של היריד. יישר כוח גדול לנציגי שבט הרא"ה על ההשקעה! ב"ה הרווחנו מהיריד כ-5000 ₪

מחמם את הלב להיות חלק מקהילה של נתינה, שבחרת להשקיע מזמנה ומכספה בחסד ובעזרה לאחרים. השנה, לשמחתנו הרבה, הצטרפו בנות חברת הנוער ליריד הצדקה! מלבד הדוכן הנהדר של הלקים, הן העמידו דוכן של מרקים חמים ומפנקים ודוכן מיוחד של מלבי מקצועי וטעים! תודה לבנות, לצוות ולמיכל אחיטוב על שיתוף הפעולה המהנה הזה!

ביריד נהנינו ממגוון דוכנים קבועים כגון: דוכן האיפור המיוחד שחגית גולן מביאה, דוכן תסרוקות מקצועיות שמפעילות בנות מהחטיבה, דוכן של עציצים ויצירות בעבודת-יד מבית שקמה, הדוכן המבוקש של עציצי בית דוד, שולחנות משחק ועוד!

השנה התברכנו בדוכן נוסף, בתי מזוזה ועבודות רקמה ייחודיות, של נשים מהעדה האתיופית בשדרות. תודה לגילי זיוון על היוזמה ועל שיתוף הפעולה. על מתחם האוכל ההומה היו אחראיים חברי התיכון בניצוחם המשובח של אריאל ועדי סאסי! על הפרסום המושקע, ארגון האולם ואיוש הדוכנים בחינניות רבה היו אחראיים חברי החטיבה יחד עם המדריכים המסורים הלל והודיה! על פינת יד שנייה מפוארת, שלטי דוכנים צבעוניים וחלות ריחניות לשבת היו אחראיים ילדי המפ"ל יחד עם המדריכות החינניות חרות, שירה וסיון! על פינת היצירה המאירה ועל לחמניות שום מעולות וארוזות למופת היו אחראיים ילדי בית כולל ג-ד יחד עם המדריכות אושר, עדן וזמר! על מיני התופינים והעוגיות היוקרתיות היו אחראיים ילדי בית כולל א-ב יחד עם המדריכים הקונדיטורים שלהם אוריאנה, שגית ורועי! כל הכבוד לכל הילדים והנערים ולכל הצוות על העבודה לקראת היריד ובמהלכו!

תודה לאירית ברט ולכל צוות חדר האוכל על הסיוע בכל הקשור לאולם. תודה רבה לדותן גולדנברג על ההגברה, המוזיקה וההובלות. תודה לכרמל ולהנהלת המשק, על התרומה הנדיבה שאפשרה לנו ליהנות משולחנות המשחק, ותודה לכם שבאתם ליריד ולקחתם חלק בתרומה חשובה זו.

נראה בשנה הבאה! ☺

ילדי וצוותי א-י"ה, אפרת le ואורי' אגדא

להדס וארבי' צמר ואכל' האשפחה

מל' טוב להולדת הבן

מתכו לאושר ולנחת - קהילת סעד